

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Waldemar Płóciennik

Protokolant Katarzyna Gajewska

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2024 r. na posiedzeniu bez udziału stron
w sprawie K. K. sygnalizacji obrońcy skazanego co do możliwości wznowienia z
urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
w Krakowie z dnia 28 września 2022 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 286/20,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 29 czerwca
2020 r., sygn. akt III K 195/16,
na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 544 § 2 i 3 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

- I. stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania
z urzędu wobec braku bezwzględnej przyczyny odwoławczej
z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.;**
- II. wydatkami postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb
Państwa.**

Marek Pietruszyński Andrzej Stępka Waldemar Płóciennik

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 29 czerwca 2020 r., w sprawie
III K 195/16, K. K. został skazany za przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia
29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust.

1 i 3 w/w ustawy oraz z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., na łączną karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Apelacje od tego wyroku wnieśli co do K. K. jego obrońcy. Po rozpoznaniu tych skarg, Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 28 września 2022 r., w sprawie II AKa 286/20, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy w zakresie dotyczącym oskarżonego K. K. .

W dniu 9 sierpnia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego o wznowienie z urzędu tego postępowania wobec wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec faktu, że skład Sądu odwoławczego był nienależycie obsadzony, gdyż w trzysobowym składzie orzekającym udział brała sędzia X.Y., która została powołana do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie na podstawie uchwały neo-KRS Nr [...] z dnia [...] 2021 roku. Dodatkowo obrońca podniosła, że skoro sąd jest „należycie obsadzony” w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. tylko w takiej sytuacji, w której spełnia on cechy „sądu ustawionego ustawą”, a wadliwa procedura powołania sędziego do orzekania wyklucza spełnienie takiej cechy, to w takim zakresie również Sąd z udziałem sędzi X.Y. nie spełniał kryteriów „sądu ustawionego ustawą”, a więc w konsekwencji - był nienależycie obsadzony.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż wznowienie postępowania z urzędu możliwe jest jedynie wtedy, gdy ujawniło się jedno z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. i to pod warunkiem, że nie były one przedmiotem postępowania w trybie kasacji (art. 542 § 3 i 4 k.p.k.). Co więcej, stylizacja art. 542 § 3 k.p.k. wskazuje, że bezwzględne podstawy odwoławcze nie są powodem do wznowienia postępowania na wniosek stron, do których odnoszą się tylko przyczyny z art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k., stanowiąc podstawę wyłącznie do podjęcia czynności *ex officio*. Dlatego też wniosek strony o wznowienie postępowania, w którym wskazuje ona na uchybienie z art. 439 § 1 k.p.k., interpretować należy wyłącznie jako inicjatywę (art. 9 § 2 k.p.k.) potrzeby rozważenia przez sąd możliwości wznowienia postępowania z urzędu. Tak też został potraktowany „wniosek o wznowienie z urzędu postępowania” złożony przez obrońcę skazanego K. K. , a więc jako sygnalizacja potrzeby rozważenia przez Sąd Najwyższy możliwości ewentualnego

(w przekonaniu wnioskodawcy oczywistego) wznowienia z urzędu w/w postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 9 października 2018 r., III KO 106/18, LEX nr 2572697; 30 listopada 2016 r., V KO 83/16, LEX nr 2178684; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2016 r., III KO 66/16, LEX nr 2166384).

Sąd Najwyższy stwierdza, że przedmiotowa sygnalizacja obrońcy skazanego o konieczności wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 września 2022 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 286/20, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt III K 195/16, nie mogła prowadzić do wznowienia postępowania, z uwagi na brak podstawy wymienionej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozpoznający kwestię ewentualnego wznowienia z urzędu postępowania, w pełni podziela stanowisko zawarte w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20, OSNKW 2020, z. 2, poz. 7), w której stwierdzono: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (...), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności” (teza 2 uchwały).

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy stwierdził między innymi – „Oceniając zasadność wątpliwości co do bezstronności sędziego, sąd bierze pod uwagę wszelkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jej zachowanie. Mogą one obejmować powiązanie sędziego ze stronami sporu, okoliczności świadczące o uzależnieniu sędziego od określonych podmiotów zewnętrznych, w tym innych organów państwa czy partii politycznych. Znaczenie może mieć przy tym sposób uzyskania określonych profitów lub awansów przez sędziego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjętym na gruncie tej uchwały podkreśla się, że obok podniesienia, iż dana osoba została powołana na stanowisko sędziego na wniosek nowo-ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, konieczne jest wskazanie dodatkowych okoliczności, które świadczą o naruszeniu standardów niezawisłości i bezstronności sędziego, co w rezultacie może prowadzić do stwierdzenia wystąpienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2024 r., II KK 503/23, LEX nr 3752571; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2022 r., V KK 491/21, LEX nr 3421900; z dnia 17 lutego 2021 r., IV KK 17/21, LEX nr 3121320; z dnia 18 listopada 2020 r., IV KK 290/20, LEX nr 3144843).

Stanowisko to zostało potwierdzone i wzmocnione w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Karnej z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), gdzie zaakcentowano ponownie, że:

„1. Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust.1;

„2. brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto*.

Konsekwencją powyższego jest konstatacja, że w stosunku do osób, które przystąpiły do konkursów sędziowskich po dniu 17 stycznia 2018 r. upadło domniemanie niezawisłości i bezstronności sędziego nominowanego na wniosek nowej Krajowej Rady Sądownictwa, a ustalenie czy konkretny sędzia, który uzyskał nominację w opisywanych warunkach, nie jest stronniczy, wymaga

przeprowadzenia dowodu bezstronności (gdy przed 2018 r. trzeba było wykazać sytuację przeciwną - brak bezstronności). Ponownie należy podkreślić, że brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić w konkretnych realiach rozpoznawanej sprawy.

Taką potrzebę i zasadność przeprowadzania testu bezstronności potwierdził Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach stwierdzających zarówno naruszenie standardu bezstronności w odniesieniu do niektórych sędziów sądów powszechnych powołanych z udziałem wadliwie ukształtowanej KRS, jak też nie dopatrując się uchybień z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. w odniesieniu do innych sędziów poddanych testowi bezstronności (*m.in. w sprawach: I KK 229/23; II KK 206/21; II KK 489/21; II KK 505/21; II KK 55/23; II KK 74/22; II KK 571/22; II KO 111/21; II KS 32/21; II KK 119/22; II KK 192/22; II KK 469/22; V KK 562/22; II KK 607/22; II KK 614/22; II KK 55/23; III KK 193/20; III KK 375/21; III KK 404/21; III KK 39/22; III KK 60/23; III KK 109/23; III KK 185/23; III KK 445/23; III KK 471/23; III KS 26/22; V KK 17/23*).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowano model odpowiedniego przeprowadzenia tego rodzaju testu niezależności i bezstronności sądu w kontekście ewentualnego zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Podkreśla się, że należy mieć na względzie szereg okoliczności. Oprócz wadliwości samego procesu nominacyjnego sędziego, istotną rolę w tej ocenie powinny odgrywać między innymi: równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości, utajnienie obrad KRS w zakresie danej kandydatury, jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów, porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów, fakt uzyskania nominacji na stanowiska funkcyjne pozostające w dyskrejonalnej kompetencji władzy politycznej, udział w pracach gremiów powiązanych z władzą polityczną, wykonywanie określonych zadań lub funkcji na podstawie arbitralnych decyzji władzy politycznej, dodatkowe zatrudnienie w

jednostkach bezpośrednio podporządkowanych władzy politycznej, charakter sprawy, do której rozstrzygnięcia ukształtowano dany skład sądu, a także działalność publiczna i wypowiedzi danego sędziego, wykraczające poza gwarantowane przez Konstytucję RP ramy udziału w debacie publicznej, a wskazujące na zaangażowanie w realizację określonych celów politycznych władzy wykonawczej (*por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 lutego 2024 r., IV KK 25/24, LEX nr 3690962; z dnia 19 października 2022 r., II KS 32/21, OSNK 2023, z. 5 – 6, poz. 24; z dnia 16 kwietnia 2024 r., II KS 6/24, LEX nr 3704994*).

Zaakcentować wypada, że taki test bezstronności przeprowadzany jest w oparciu o standard wypracowany przez Europejski Trybunał Praw Człowieka na gruncie sprawy *Guðmundur Andri Ástráðsson przeciwko Islandii* (wniosek nr 26374/18, wyrok Wielkiej Izby z dnia 1 grudnia 2020 r.), w której Trybunał wskazał, że:

- procedura powoływania sędziów musi zapewniać gwarancje przeciwko niedopuszczalnym formom wpływu i uznaniowości innych władz, zarówno na wstępnym etapie powoływania, jak i w czasie sprawowania urzędu (pkt 224),
- naruszenie prawa w procesie powoływania sędziego może nadać nieprawidłowy charakter jego udziałowi w późniejszym sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości (pkt 226),
- jeżeli w procedurze powoływania sędziego doszło do nieprawidłowości, to w każdej późniejszej sprawie rozpoznawanej z udziałem tego sędziego konieczna może być ocena, czy były one na tyle poważne, że mogły doprowadzić do podważenia zasady bezstronności sądu orzekającego (pkt 234).

Na tle m.in. tych uwag ETPCz sformułował trzypunktowy test, w oparciu o który można dokonywać oceny wagi uchybień mających miejsce przy powołaniu sędziego. Zbadać należy zatem, czy:

- 1/ w procesie powoływania sędziego doszło do naruszenia prawa krajowego;
- 2/ naruszenie to miało dostatecznie poważny charakter;
- 3/ zostało ono ustalone i naprawione na szczeblu sądów krajowych.

Mając na względzie te uwagi, a także wskazane wyżej uwarunkowania ustrojowe w postaci roli w procesie nominacji sędziowskich wadliwie powołanej i obsadzonej KRS, w istocie, *a priori* odpowiedzieć można, że dwa pierwsze kryteria

testu zawsze wypadać będą dla nominanta negatywnie. Doszło bowiem do naruszenia prawa krajowego - Konstytucji RP - poprzez złożenie wniosku o powołanie sędziego przez organ ukształtowany odmiennie niż wynika to z jej art. 187 i który poprzez „zbliżenie” do władz politycznych nie spełnia swej ustrojowej roli „stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów” (art. 186 ust.1). Tylko zatem sięgnięcie po trzeci punkt przedstawionego wyżej testu pozwala na ustalenie, że konkretny sędzia, który uzyskał nominację w opisywanych warunkach, obiektywnie, z punktu widzenia postronnego obserwatora, może być postrzegany jako bezstronny.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż uchybienie w postaci nienależytej obsady składu Sądu zaistniało w postępowaniu odwoławczym z uwagi na udział w składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego w Krakowie sędziego tego Sądu X.Y. (orzekającej – co należy podkreślić, w składzie trzyosobowym). Wypada zauważyć, że skarżący nie przedstawił żadnych dodatkowych i rzeczowych okoliczności świadczących o braku bezstronności i niezależności tego sędziego, poza udziałem sędziego w konkursie na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego przed wadliwie ukształtowaną KRS. Wszystkie przedstawione przez obrońcę w omawianym zakresie argumenty nie wskazują na to, by istniały realne wątpliwości co do instytucjonalnej bezstronności i niezawisłości sędzi X.Y., mimo powołania jej przez nową KRS. Błędnie zatem obrońca przyjmuje, że każda uchwała nominacyjna podejmowana przez Krajową Radę Sądownictwa w stosunku do konkretnego sędziego, wraz z konkretnymi okolicznościami jej wydania w indywidualnej sprawie, rodzi uzasadnioną wątpliwość, iż sędzia taki jest zależny od władzy wykonawczej, co w konsekwencji podważa jego bezstronność i niezależność w sprawie, którą prowadzi.

Pani sędzia X.Y. z dniem 25 października 1994 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie, w którym powierzone obowiązki orzecznicze pełniła w Wydziale Karnym. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 12 lipca 1996 r. powołano ją do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego samego Sądu Rejonowego, gdzie orzekała w Wydziale II Karnym do dnia 30 listopada 2002 r. Od

1 grudnia 2002 r. do 3 listopada orzekała w ramach delegacji w IV Wydziale Karnym Odwoławczym i w Wydziale III Karnym (w pierwszej instancji) Sądu Okręgowego w Krakowie. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia [...] 2004 r. powołano ją do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie, gdzie orzekała w Wydziale IV Karnym Odwoławczym. Od 1 maja 2021 r. orzekała w ramach delegacji do 31 października 2021 r. w Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w Krakowie, zaś od dnia [...] 2021 r. uzyskała delegację do tego Sądu na czas nieokreślony.

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 302, zgłosiła się tylko Pani sędzia X.Y.. W związku z tym zgłoszeniem ocenę jej kwalifikacji sporządziła B.P. – S., sędzia wizytator ds. karnych Sądu Apelacyjnego w Krakowie, która wskazała w opinii na duże doświadczenie zawodowe Pani sędzi, wobec orzekania w Sądzie Okręgowym przez blisko 17 lat. W konkluzji opinii sędzia wizytator podniosła – „Pani sędzia X.Y. prowadzi bardzo sprawnie postępowania w sprawach przydzielonych do jej referatu, wykazuje się bardzo dużą pracowitością. (...) Na pochwałę zasługuje bardzo staranny sposób, w jaki Opiniowana prowadzi akta spraw sądowych. Wydawane przez nią zarządzenia są sformułowane w jasny i rzeczowy sposób, który nie powinien nastroczać żadnej trudności wykonującym je urzędnikom sądowym. (...) Opiniowana realizuje obowiązek doskonalenia zawodowego, uczestnicząc w licznych szkoleniach i konferencjach. (...) Na podstawie wyników przeprowadzonej kontroli orzecznictwa Pani sędzi X.Y., analizy niezbędnych danych statystycznych i informacji z dokumentów załączonych do karty zgłoszenia kandydata - stwierdzam, że Pani sędzia X.Y. zasługuje na rekomendację Jej kandydatury na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego”.

Pani sędzia X.Y. uczestniczyła w jedenastu różnego rodzaju szkoleniach i konferencjach. W latach 2015/2016, 2016/2017 oraz w roku 2021 r. odbyła na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] dwusemestralne studia podyplomowe w zakresie: prawa karnego materialnego i procesowego; prawa karnego skarbowego i gospodarczego; obrotu międzynarodowego i przestępczości transgranicznej – wszystkie kończąc z wynikiem bardzo dobrym.

Kolegium Sądu Apelacyjnego w Krakowie w dniu 4 sierpnia 2021 r. zaopiniowało pozytywnie sędzię X.Y., oddając 6 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”.

Na posiedzeniu w dniu 26 października 2021 r. po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, podczas głosowania członkowie zespołu Krajowej Rady Sądownictwa oddali na Panią X.Y. 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”. Analiza uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 27 października 2021 r., Nr [...], w ramach której rekomendowano kandydaturę Pani X.Y. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie prowadzi do wniosku, że procedura ta nie budzi żadnych wątpliwości co do jej transparentności.

Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła w pełni stanowisko tego zespołu i w trakcie posiedzenia w dniu 27 października 2021 r., na sędziego Panią X.Y. oddano 18 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, ani „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów. Zatem KRS uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie Pani X.Y. na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie.

Postanowieniem z dnia [...] 2022 r., Nr [...], Prezydent RP powołał Panią X.Y. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie.

Badając omawianą kwestię, Sąd Najwyższy nie stwierdził również z urzędu, aby sędzia X.Y. uchybiła godności zajmowanego urzędu i nie zachowała instytucjonalnej niezależności i niezawisłości w przedmiotowej sprawie. Podobnie nie ustalono, aby sędzia pełniła funkcje zależne od dyskrecyjnej decyzji Ministra Sprawiedliwości bądź pełniła określone funkcje w związku z postępowaniami dyscyplinarnymi wobec sędziów. Nie stwierdzono także, aby występowała jako przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości w różnego rodzaju komisjach lub aby podejmowała jakiekolwiek aktywności wiążące się ze współpracą z Ministrem Sprawiedliwości i wynikającą z niej dodatkową gratyfikacją finansową. Nie odnotowano także jej wypowiedzi udzielanych w przestrzeni publicznej, które stanowiłyby jawny głos poparcia dla kwestionowanych w orzecznictwie krajowym i międzynarodowym tzw. reform wymiaru sprawiedliwości.

Kończąc rozważania w tym zakresie należy stwierdzić, że nie doszło do naruszenia prawa w postaci art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez udział w składzie orzekającym Sądu odwoławczego - sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie X.Y., powołanej w wyniku procedury przeprowadzonej przed Krajową Radą Sądownictwa, której skład ukształtowano w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Jak już wcześniej podniesiono, obrońca nie przedstawił żadnych argumentów mogących świadczyć o tym, że sędzia X.Y. w jakimkolwiek stopniu nie spełniała standardów bezstronności.

Mając na względzie powyższe, w realiach niniejszej sprawy wznowienie postępowania uznać należało za niedopuszczalne.

Na podstawie art. 638 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. wydatkami postępowania wznowieniowego obciążono Skarb Państwa.

[J.J.]

[a.ł.]

Marek Pietruszyński Andrzej Stępka Waldemar Płóciennik